

Ordet. Dertil hører Thingets Samtykke. Hvis Ingen udtaler sig derimod, anser jeg Samtykket som givet til, at det ærede Medlem faar Ordet. (Ophold.) Det ærede Medlem har Ordet.

Sulstein-Ledreborg: Lige overfor dette sidste Foredrag skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har spurgt det ærede Medlem om hans Midler, ligesom jeg overhovedet ikke har villet indlade mig paa den Politik, som han agter at sætte i Stedet for den, som Thinget har fulgt i Nar og i Fjor. Jeg har udtryffeligt motiveret, hvorfor jeg ikke gjorde det, fordi jeg nemlig antog, at det ærede Medlem maatte finde det rigtigt først at vise den Veie, ad hvilken han vil naae Maalet. Hvis det ærede Medlem ikke vil det, er det mig uden Interesse. Naar det ærede Medlem bliver ved, som han har gjort i disse Dage, at støtte Regjeringen i dens Angreb paa Oppositionen, vil den Tid maasse komme, da det kan være nødvendigt at afbryde al Forhandling, og saa bliver det ærede Medlem vist nødt til nærmere at vise Veien. Jeg har kun udtalt mig her om det ærede Medlems Foredrag for at nedlægge Protest mod, at det ærede Medlem ved sine Udtalelser af sin Mening, hvad der var Oppositionens Politikk i Fjor, støtter Ministeriet og vore Modstandere i deres bittreste og stærkeste Angreb paa os. Det kan Oppositionen ikke taale og tillade, naar det faktisk er urigtigt, og naar det ærede Medlem lige overfor mine bestemte Udtalelser som Ordfører ikke har Andet at sige, end at han ikke har hørt det, saa er det ikke nok. Naar man lige overfor sit Partis Ordfører, oven i Kjøbet naar man sidder paa Formandsstolen, hvor man skal høre, hvad der bliver sagt, bagefter tror at kunne fri sig ved at sige: Det har jeg ikke hørt, og det tillagde jeg ingen Betydning, er det i Virkeligheden en Grjendelse af, at man har havt Ret. Det ærede Medlem skulde hellere have sagt det aabent og rent ud fremfor at søge at dække sig ved Udtalelser, som jeg anser for virkelig uforenkelige med det, han skylder sit Partis Ordfører. Lige overfor en saadan Udtalelse kan jeg kun gjentage, hvad jeg har sagt før og tilstrækkelig har dokumenteret, at Partiet i Fjor har fulgt samme Politikk i Fjor som i Nar, og det ærede Medlem har vistnok ogsaa selv erkjendt Rigtigheden af, hvad jeg sagde; thi han endte med at sige, at det var i alt Fald hans „Opfattelse, at Partiets Politikk i Fjor var oppositionel, og at man kun vilde gaa ind paa en Finantslov, der var hdmgygende for Regjeringen“. Det ærede Medlem endte saaledes til Sy-

vende og sidst med at sige, at netop det, jeg har sagt, var Partiets Politikk i Nar, var Partiets Politikk i Fjor. Det vil sige: en oppositionel, men saglig Behandling af Finantsloven. For at gjøre dette ganske klart, har jeg udtryffeligt fremhævet de Betingelser, hvorunder denne Finantslovsforhandling føres, og det er affurat de samme Betingelser som i Fjor, hverken mer eller mindre. Jeg er nødsaget til at indstrænke mig dertil; thi jeg anser det ikke for gavnligt for Oppositionens Sag at fortsætte en Debat indbyrdes om en Politikk, som det store Flertal var enigt om i Fjor, og som man ligeledes er enigt om i Nar i Stedet for at samles i det Sammenhold, det ærede Medlem ganske vist talte om som sit Middel, men som jeg rigtigsnok ikke har mærket det Allermindste til i de Dage, vi have forhandlet, til Forvar for den Grundlov og Politikk, som Regjeringen er en Modstander af, en Modstand, som vi skulde være enige om at befæmpe, men som det snarere synes, at det ærede Medlem tværtimod vil støtte. Jeg har blot bedet om Ordet for lige overfor den ærede Finantsminister at gjentage, hvad jeg før har sagt. Det er ikke et tilstrækkeligt Tegn paa, at Ministeriet vil en virkelig Tilbagevenden til den grundlovmæssige Tilstand, som er en Betingelse for, at vi overhovedet kunne komme til en Forstaaelse om Finantsloven, at Ministeriet har forelagt den provisoriske Finantslov strax i Nar, efter at det gjentagne Gange ikke har gjort det. Dersom det skulde være Noget, Oppositionen virkelig skulde betegne som et Bevis for, at Ministeriet vil forhandle, saa maatte det ledsages af Skridt, der gjorde dets Betydning utvetydig; men det er saa langt fra Tilfældet, at det er ledsaget af Udtalelser i Pressen og fra Regjeringens Side om dens Opfattelse af Grundlovens Betydning, der gjør Betydningen deraf mere end tvetydig. Den ærede Regjering maa erindre, at det ikke er længere siden end i Fjor, at den slet ingen Interesse havde for at faae Provisorierne behandlede strax. Der opstod først Trang til at faae Provisorierne behandlede, da Finantslovsbetænkningen afgik fra Udvalget kort før Jul. Da fik den høie Regjering pludselig Trang til at faae Provisorierne behandlede efter 2 Maaneders Forløb, netop paa det samme Tidspunkt, hvor det havde staaet i Regjeringens Magt at jage Rigsdagen hjem og lade den blive hjemme med det Samme. Mæret i Forveien havde Regjeringen saa lidt Trang til at faae Provisorierne behandlede, at den oven i Kjøbet for at fremme en rolig og saglig Forhandling og ikke faste en Ophidselsesbrand ind, tilbage-